

Arrest

nr. 224 728 van 8 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 206 424 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek in om internationale bescherming in België.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in de Eurodac databank waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 30 juli 2016 internationale bescherming vroeg in Oostenrijk en op 13 oktober 2017 in Frankrijk.

De verzoekende partij werd op 14 maart 2018 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 maart 2018 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Oostenrijkse instanties.

De Oostenrijkse instanties stemden op 28 maart 2018 in met het terugnameverzoek.

Op 21 juni 2018, met kennisgeving op 22 juni 2018, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : S. (...)

voornaam : W. (...)

geboortedatum : (...).1996

geboorteplaats : Tagab

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjtoen-afkomst verklaart te zijn, bood zich op 13.02.2018 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 15.02.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 30.07.2016 internationale bescherming vroeg in Oostenrijk en op 29.08.2016 en 13.10.2017 in Frankrijk.

De betrokkene werd gehoord op 14.03.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verliet Afghanistan toen hij 16 of 17 jaar oud was. Hij verbleef vervolgens 2 à 3 jaar in Iran waar hij werkte als bouwvakker. Van Iran trok de betrokkene naar Turkije vanwaar hij het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Griekenland. Hij vervolgde zijn weg via Macedonië, Servië en Hongarije en kwam in Oostenrijk terecht. Daar verbleef hij naar eigen zeggen 5 dagen in een opvangcentrum alvorens via Italië door te reizen naar Frankrijk waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. De betrokkene voegde toe dat de Franse instanties hem wilden overdragen aan Oostenrijk en hem daartoe 45 dagen in een detentiecentrum nabij een luchthaven vasthielden. De betrokkene werd in vrijheid gesteld, maar de Franse instanties wilden zijn verzoek niet behandelen en op 11.02.2018 kwam hij naar België.

De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Oostenrijk maar ontkende dat hij daar voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming vroeg.

De betrokkene stelde dat hij besloot bescherming te vragen in België om zijn verhaal te kunnen vertellen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij niet naar Oostenrijk wil gaan en daar niet wil wonen.

Op 20.03.2018 een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 28.03.2018 instemden met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Het resultaat van het dactyloscopisch onderzoek toont onomstotelijk aan dat de betrokkene wel internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Betreffende de verklaring dat hij niet naar Oostenrijk wil gaan herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming wil vragen. De enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Het akkoord conform artikel 18(1)b betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report - Austria", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, " Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat.

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van

Oostenrijk (pagina 40 : " Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 73).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van gezondheidsproblemen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties.”

Op 2 juli 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing bij arrest nr. 206 424.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.2. van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III Verordening), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

“De Belgische overheid argumenteert dat verzoeker geen gewag maakt van persoonlijke problemen tijdens zijn eerdere verblijf in Oostenrijk.

Het gegeven dat verzoeker geen problemen van opvang heeft gekend tijdens zijn verblijf in Oostenrijk sluit echter niet uit dat hij bij zijn terugkeer evenmin problemen zal kennen

Toegang tot opvang en nutsvoorzieningen:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat betrokkene een asielaanvraag zou hebben ingediend in Oostenrijk op 30/07/2016. Verder luidt de bestreden beslissing als volgt:

“De betrokkene verliet Afghanistan toen hij 16 of 17 jaar oud was. Hij verbleef vervolgens 2 à 3 jaar in Iran, waar hij werkte als bouwvakker. Van Iran trok de betrokkene naar Turkije vanwaar hij het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Griekenland. Hij vervolgde zijn weg via Macedonië, Servië en Hongarije en kwam in Oostenrijk terecht. Daar verbleef hij naar eigen zeggen 5 dagen in een opvangcentrum alvorens via Italië door te reizen naar Frankrijk.”

Uit de beide rapporten, waarnaar de overheid verwijst (“ECRE-rapport” en “AIDA-rapport), blijkt dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan 3 dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang:

Zie Anny Knapp, Asylum Information Database, Country Report: Austria,21/03/2018, p. 64 (hierna AIDA-rapport genaamd):

“Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker:233

[..]

(b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care; »

Vrij vertaald : « Het recht op materiële opvang kan worden ingetrokken als de asielzoeker:

[..]

(b) Het toegewezen centrum verlaat voor meer dan 3 dagen omdat hij in voorkomend geval geacht wordt niet langer nood te hebben aan Basiszorg. »

Uit de beide rapporten waarnaar de Belgische overheid verwijst, blijkt verder dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting, die vaak arbitrair is:

Zie ECRE, “Navigating the Maze: Structural barriers to accessing protection in Austria.” van december 2015 (hierna ECRE-rapport):

5. *Reduction and withdrawal of reception conditions* Any formal decision to reduce or withdraw conditions can be appealed to an Administrative Court.¹⁶⁶ However, a reported problem is the fact that conditions are often reduced or withdrawn without a formal written decision, so there is no way of challenging the decision.¹⁶⁷ Another issue facing applicants is the fact that the grounds under which someone can have his or her conditions reduced or withdrawn are interpreted in a very broad manner with little oversight. For example, NGOs reported a case of an unaccompanied child having conditions withdrawn for smoking inside the centre, thereby breaking house rules.¹⁶⁸

Legal aid should be available to challenge a decision to withdraw care, but there have been reported cases whereby legal assistance has not been provided.¹⁶⁹

In accordance with EU law, decisions for reduction or withdrawal of material reception conditions shall be taken individually, objectively and impartially and reasons shall be given, taking into account the particular situation of the person concerned, as well as the principle of proportionality. If a decision is taken to reduce or withdraw conditions, states are still obliged to ensure access to health care and a dignified standard of living for all applicants.

The reduction or withdrawal of conditions in Thalham and Bad Kreuzen

In both Thalham and Bad Kreuzen, conditions can be reduced and withdrawn, mainly for breaking house rules and for leaving the centres for more than 48 hours. In Thalham, if people leave for more than 48 hours, conditions are withdrawn, however, if the person comes back within three days, conditions are reinstated. In Bad Kreuzen, if a person is gone for more than 48 hours he or she will lose his or her place[...]

Given the extreme consequences of withdrawing reception conditions, the recast Reception Conditions Directive only allows for this in "exceptional and duly justified cases"; save from when the applicant has concealed financial resources. In line with the obligation to state the reasons for a decision under the recast Reception Conditions Directive and the general EU law principle on the right to good administration, it is essential that reasons are given as some of the various provisions which allow for the reduction or withdrawal of material reception conditions could be considered as arbitrary and open to abuse. »

"Vrij vertaald: Beperking en intrekking van recht op opvang:

Elke formele beslissing om de opvang te beperken of in te trekken kan worden aangevochten voor de administratieve rechtbank. Echter, er wordt aangegeven dat de opvang vaak wordt beperkt of ingetrokken zonder enige formele beslissing, zodat deze laatste ook niet kan aangevochten worden. Een ander probleem voor de asielzoekers is dat de gronden voor beperking of intrekking heel ruim worden geïnterpreteerd met nog weinig overzicht. Zo meldde een NGO dat een niet-begeleide minderjarige was uitgesloten van de opvang omdat hij had gerookt in het centrum en de huisregels had geschonden.

Juridische bijstand zou moeten beschikbaar zijn om de beslissing aan te vechten maar er werden gevallen gemeld waarin deze niet werd verleend.

Volgens de Europese wetgeving moeten beslissingen voor beperking of intrekking van de materiële opvang individueel, objectief en onpartijdig worden genomen en moeten de motieven rekening houden met de persoonlijke situatie van de asielzoeker en proportioneel zijn. Als een beslissing wordt genomen moet de toegang tot medische hulp en een menswaardige levensstandaard gehandhaafd worden voor alle betrokkenen.

De beperking of intrekking van de opvang in Thalham en Bad Kreuzen : Zowel in Thalham en Bad Kreuzen wordt de opvang beperkt of afgeschaft voornamelijk wegens het schenden van het huisreglement of de afwezigheid uit het centrum voor meer dan 48 uren. Als er in Thalham mensen vertrokken voor meer dan 48 uur wordt het recht op opvang ingetrokken, tenzij ze terugkomen binnen 3 dagen. Als iemand langer dan 48 afwezig is in Bad Kreuzen verliest deze zijn plaats. Gezien de extreme gevolgen van het verlies van het recht op opvang vereist de Opvangrichtlijn dat dit enkel in "uitzonderlijke en gestaafde gevallen" zou gebeuren, tenzij in het geval dat de asielzoeker over voldoende middelen beschikt. Conform aan de motiveringsverplichting voorzien in de Opvangrichtlijn en het EG recht in het algemeen, moeten de redenen gegeven worden waarom het recht op opvang wordt beperkt of ingetrokken omdat de gronden voor intrekking/beperking arbitrair en vatbaar voor misbruik kunnen zijn."

Zo ook AIDA, p.67 : « Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict"

Vrij vertaald: "De procedure waarborgen in geval van een beperking of intrekking van het recht op opvang voldoen niet aan art. 20 van de Opvangrichtlijn. In sommige federale provincies wordt beslist tot de beperking of intrekking van de opvang zonder de asielzoeker te horen en zonder kennisgeving van enige schriftelijke beslissing. In sommige federale provincies wordt deze laatste enkel verstrekt op verzoek van de asielzoeker. Het is ook al voorgekomen dat het recht op opvang werd ingetrokken voor een hele groep asielzoekers naar aanleiding van een gewelddadig conflict in een opvangcentrum, zonder dat de specifieke rol van elk individu werd onderzocht."

Zelfs indien verzoeker niet zou worden uitgesloten van het recht op opvang, dan nog blijkt dat dit laatste niet gegarandeerd is in Oostenrijk

Zie AIDA, p. : « Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles to getting full Basic Care after arrival. Sometimes free places in the Federal province they are assigned to are not available. Therefore it happens that they stay in the transit zone of the airport (Sondertransit) voluntarily and wait for the renewal of their entitlement to Basic Care, although they stay in a closed centre in the meantime. »

Vrij vertaald : « Asielzoekers die overgedragen worden aan Oostenrijk door een andere Europese lidstaat kunnen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot Basiszorg. Soms zijn de plaatsen in de federale provincie waaraan ze worden toegewezen niet beschikbaar. Als gevolg hiervan verkiezen zij in de transitzone of de luchthaven (Sondertransit) te blijven, ook indien zij op dat ogenblik in een gesloten centrum verblijven."

Toegang tot medische verzorging :

Indien verzoeker geen toegang heeft tot een opvangstructuur heeft dit ook onmiddellijk gevolgen voor zijn toegang tot medische hulpverlening :

Zie AIDA, p. 78 : « Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment or cures that are not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.²⁷⁸ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than 2 days, they will not receive medical assistance, because it is assumed that they have the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station"

Vrij vertaald: "Elke asielzoeker die Basiszorg krijgt heeft een gezondheidsverzekering. Behandelingen die niet vallen onder deze verzekering kunnen op verzoek worden betaald door de federale provincies. Als Basiszorg wordt ingetrokken zijn de asielzoekers nog steeds gerechtigd op dringende medische hulp. In de praktijk is deze bepalingen niet altijd gemakkelijk toepasbaar. Als een asielzoeker zijn recht op Basiszorg heeft verloren door zijn gewelddadig gedrag of door zijn afwezigheid uit het centrum voor meer dan 2 dagen, zal hij geen medische hulp krijgen omdat ervan wordt uitgegaan dat hij een beroep kan doen op de medische verzorging in het centrum. Maar omdat deze asielzoekers niet langer geregistreerd zijn in het centrum zullen zij ook niet meer gerechtigd zijn op enige medische begeleiding daar. Zonder gezondheidverzekering of zonder toegang tot een medische afdeling."

Inkomsten uit tewerkstelling:

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Oostenrijk niet zelf voorzien in volwaardig levensonderhoud omwille van de beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt zowel in feite (taal, diploma, werkervaring) als in rechte:

Zie AIDA, p. 75: "In addition, a 2004 ordinance includes further restrictions for the access to the labour market for asylum seekers, by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry.²⁶⁵ These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months. A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception.²⁶⁶ If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid. This request of contribution causes many problems, as in reality the asylum seekers have spent the money earned and do not have sufficient means to survive the following months."

Vrij vertaald: "Bovendien heeft een ordonnatie uit 2004 de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers nog meer beperkt door deze te beperken tot seizoensarbeid hetzij in het toerisme, de landbouw of de bosbouw. Deze seizoensarbeid wordt beperkt tot jaarlijkse quota voor elke federale provincie en kan enkel worden verricht voor maximaal 6 maanden. Een verder probleem is dat de asielzoekers die werken als seizoensarbeiders onder de wetgeving inzake de Basiszorg zelf een bijdrage moeten leveren als zij een inkomen hebben. In de praktijk hebben de asielzoekers enkel een bedrag van 110 EUR terwijl de rest van hun loon opgaat aan de kosten voor huisvesting. Als ze een inkomen genieten voor meer dan 3 maanden, zijn ze niet langer gerechtigd op enige tegemoetkoming door de Basiszorg. Als de asielzoeker vraagt om terug toegelaten te worden tot de Basiszorg na het verlies van zijn werk, moet hij bijdragen betalen in cash. In de praktijk gaat men ervan uit dat de asielzoekers slechts 550 EUR (1.5 x het bedrag voor basisvoorzieningen) per maand hebben betaald om te voorzien in hun levensonderhoud gedurende hun periode van tewerkstelling. Het inkomen dat zij daarboven hebben verdiend wordt afgetrokken van de tegemoetkomingen onder de Basiszorg, terwijl de asielzoekers in werkelijkheid het geld dat zij hebben verdiend hebben uitgegeven en dus niet voldoende middelen over hebben om de daaropvolgende maanden te overleven."

Besluit:

De bestreden beslissing luidt dat het Hof oordeelde dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU handvest.

De Belgische overheid verwijst naar twee landrapporten over Oostenrijk om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan.

Uit voormelde rapporten blijkt echter dat verzoeker bij zijn terugkeer dreigt verstoten te worden van opvang en medische verzorging. Evenmin is het economische klimaat in Oostenrijk van die aard dat hij zelf in een volwaardig levensonderhoud zou kunnen voorzien.

De Belgische overheid laat voormelde problematiek onverlet in de bestreden beslissing. Deze laatste is bijgevolg behept door een onzorgvuldig onderzoek naar de eventuele gevolgen van een terugkeer naar Oostenrijk.

Voormeld gebrek kan niet worden ongedaan gemaakt door in het kader van de onderhavige procedure alsnog te argumenteren waarop het recht op opvang/medische verzorging in het individuele geval van van verzoeker niettemin gegarandeerd zou zijn.

Aldus zijn er ernstige middelen voorhanden om de bestreden beslissing onwettig te verklaren."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 3 EVRM ; - artikel 3.2 van de Dublin III-verordening ; - het zorgvuldigheidsbeginsel ; - de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; - de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het gebrek aan problemen bij het eerdere verblijf in Oostenrijk niet zou uitsluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer wel degelijk problemen zal ondervinden. De verzoekende partij maakt gewag van problemen met betrekking tot de toegang tot opvang en nutsvoorzieningen, medische zorg én tewerkstelling.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Met betrekking tot de toegang tot opvang en nutsvoorzieningen, voert de verzoekende partij aan dat uit de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging gehanteerde rapporten blijkt dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan drie dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang. Terwijl tegen dergelijke beslissing tot uitsluiting geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou openstaan.

Verweerder laat hieromtrent gelden dat redelijkerwijs niet kan worden ingezien op welke wijze de door de verzoekende partij geciteerde passages op de verzoekende partij zelf van toepassing zouden kunnen zijn, vermits door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat Dublinterugkeerders in Oostenrijk toegang krijgen tot de asielprocedure én opvangfaciliteiten.

Gelet op de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is er geen enkele reden om aan te nemen dat het loutere feit dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar eerste passage in Oostenrijk het opvangcentrum in Wenen vrijwillig heeft verlaten op heden tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij van opvang zou worden uitgesloten.

Er is inderdaad geen enkele aanwijzing dat de verzoekende partij zal worden uitgesloten van het recht op opvang in Oostenrijk. Terwijl het verder uiteraard van haar eigen keuze zal afhangen, indien zij naderhand besluit om het toegewezen opvangcentrum voor meer dan drie dagen te verlaten.

Verweerder merkt in dit kader op dat niet kan worden voorgehouden dat de Oostenrijkse wetgeving als dusdanig kennelijk onredelijk is, daar waar wordt aangenomen dat een asielzoekers geen nood meer heeft aan basiszorg (o.a. het recht op opvang), indien men vrijwillig besluit het opvangcentrum voor meer dan drie dagen te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting van het recht op toegang, merkt verweerder op dat uit de door de verzoekende partij zelf aangehaalde passage blijkt dat er hoe dan ook een administratief beroep mogelijk is. waarbij het loutere feit dat zich in bepaalde omstandigheden problemen zouden hebben gesteld, allerminst toelaat te besluiten dat geen daadwerkelijk rechtsmiddel voor asielzoekers beschikbaar zou zijn in Oostenrijk.

Hoe dan ook moet worden benadrukt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de door haar aangehaalde passage uit het ECRE-rapport op haar eigen situatie van toepassing is, hetgeen inzonderheid geldt nu de verzoekende partij op heden wordt bijgestaan door een raadvrouw, zodat redelijkerwijs moet worden aangenomen dat zij zich op gedegen wijze kan laten informeren indien een mondelinge beslissing tot uitsluiting van opvang zou worden genomen.

De verzoekende partij voert nog aan dat uit het AIDA-rapport zou blijken dat opvang voor Dublinterugkeerders niet gegarandeerd is, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat uit de door de verzoekende partij geciteerde passage niet blijkt dat geen opvang of zou kunnen worden bekomen.

Uit de passage blijkt hooguit dat in bepaalde omstandigheden problemen worden ondervonden om toegang te krijgen tot de zogenaamde "Basic Care", doch hieruit blijkt allerminst dat de betrokken Dublin-terugkeerders in de gegeven omstandigheden van opvang verstoken zouden blijven, inzonderheid nu uit de passage blijkt dat de betrokkenen kennelijk in een gesloten opvangcentrum konden verblijven in afwachting van de toewijzing van een ander opvangcentrum.

De uiterst summiere verwijzing van de verzoekende partij is derhalve niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling dat Dublin-terugkeerders in Oostenrijk toegang krijgen tot de asielprocedure én tot opvangvoorzieningen, waarbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bovendien wordt gewezen op het feit dat de opvangomstandigheden overal merkkelijk zijn verbeterd door een terugval in het aantal op te vangen personen.

Verweerder merkt volledigheidshalve op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hoe dan ook terecht overweegt dat het loutere feit dat bepaalde opmerkingen of tekortkomingen kunnen worden geformuleerd nopens de Oostenrijkse asielprocedure of opvangvoorzieningen, uiteraard niet van aard is om te besluiten tot systematische tekortkomingen, dewelke een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zouden impliceren.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een summier en algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Oostenrijk, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Oostenrijk het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat zij niet in Oostenrijk wil wonen.

De verweerder partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Oostenrijk.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Oostenrijk (waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend) niet verder dan de loutere verklaring: “er is geen specifieke reden, maar het is niet mijn keuze om naar daar te gaan”.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Oostenrijk slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Oostenrijk geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om dez reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, dewelke op haar eigen situatie kunnen worden betrokken. De verzoekende partij verwijst nog naar een gebrek aan toegang tot medische hulpverlening, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen ondervindt.

Terwijl anderzijds uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk is vastgesteld dat het recht van toegang tot gezondheidszorg wettelijk is gewaarborgd in Oostenrijk, zodat redelijkerwijs niet valt in te zien om welke reden de verzoekende partij -indien zij daartoe nood zou hebben- van gezondheidszorg verstoken zou blijven.

Verweerder merkt nog op dat de door de verzoekende partij geciteerde passage van het AIDA-rapport betrekking heeft op moeilijkheden dewelke een asielzoeker kan ondervinden om toegang tot krijgen tot gezondheidszorg, indien deze gewelddadig is geweest of het opvangcentrum vrijwillig heeft verlaten. De

verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om deze passage op haar eigen situatie te betrekken, minstens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op de hoogte is van het feit dat zij bijvoorbeeld het toegewezen opvangcentrum niet vrijwillig zal mogen verlaten, indien zij gegarandeerd aanspraak wenst te blijven maken op alle opvangvoorzieningen én de bijhorende zorgen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat niet kan worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Oostenrijk problematisch zou zijn.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij in Oostenrijk niet zelf volwaardig in haar levensonderhoud zal kunnen voorzien, gelet op de beperkte toegang tot de arbeidsmarkt.

Er kan niet dienstig worden ingezien op welke wijze zulks een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou kunnen impliceren, nu uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verzoekende partij gedurende het onderzoek van haar asielaanvraag de nodige opvang én verzorging zal kunnen bekomen.

Het eventuele gebrek aan mogelijkheid om inkomsten uit tewerkstelling te verwerven gedurende het onderzoek van de asielaanvraag, volstaat allerm minst om te besluiten dat België verantwoordelijk zou moeten worden geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Verweerder verwijst in dit kader ook naar de overwegingen uit het arrest nr. 206.424 dd. 02.07.2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, houdende de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij de ernst van de op heden door de verzoekende partij aangehaalde middelen tot nietigverklaring reeds werd onderzocht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en

388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld

in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Oostenrijk vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat zij geen problemen van opvang heeft gekend tijdens haar verblijf in Oostenrijk niet uitsluit dat zij geen problemen zal kennen bij een terugkeer. Ze verwijst naar het ECRE- en AIDA-rapport, waar de verwerende partij ook gebruik van heeft gemaakt en stelt dat hieruit blijkt dat personen die de opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan drie dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang. Ze benadrukt dat zij verklaarde dat zij 5 dagen in een opvangcentrum heeft verbleven.

Niettegenstaande in het AIDA rapport inderdaad te lezen valt dat personen die de opvangstructuur voor meer dan drie dagen hebben verlaten, kunnen uitgesloten worden van opvang, maakt zij niet aannemelijk dat dit ook geldt voor de Dublin-terugkeerders. Uit een verdere lezing van het AIDA-rapport blijkt dat *“Asylum seekers subject to Dublin procedures are entitled to basic care provisions”* (p.63) (asielzoekers die onder de Dublin procedures vallen hebben recht op basiszorg) maar dat *“Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles to getting full Basic Care after arrival. Sometimes free places in the Federal province they are assigned to are not available. Therefore it happens that they stay in the transit zone of the airport (Sondertransit) voluntarily and wait for the renewal of their entitlement to Basic Care, although they stay in a closed centre in the meantime.”* (p.64) De Raad stelt vast dat ook uit deze passage, gelet op de gehanteerde bewoordingen, niet blijkt dat sprake is van systematische tekortkomingen en dat het rapport bovendien aangeeft dat het gebeurt dat Dublinterugkeerders in het hoger omschreven geval vrijwillig in de transitzone van de luchthaven blijven en wachten op de vernieuwing van hun recht op de basiszorg. Alhoewel er aldus soms problemen rijzen in verband met de toegang tot de opvangstructuren kan hieruit niet afgeleid worden dat de verzoekende partij uitgesloten zal worden. Hooguit zal zij mogelijks tijdelijk in een gesloten centrum moeten verblijven in afwachting van haar toegang tot een opvangstructuur. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar opvang niet gegarandeerd zou zijn in Oostenrijk. Zij toont verder niet aan dat de geciteerde passage van het ECRE-rapport op haar van toepassing is, nu er geen enkele reden is om aan te nemen dat zij van opvang zou worden uitgesloten louter omdat zij het opvangcentrum vrijwillig zou hebben verlaten of om een andere reden. Bovendien kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf niet heeft aangegeven dat zij in Oostenrijk het slachtoffer werd van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uitdrukkelijk gevraagd naar de omstandigheden van opvang en behandeling in Oostenrijk verklaarde de verzoekende partij integendeel slechts dat *“Er is geen specifieke reden, maar het is niet mijn keuze om naar daar te gaan. Ik wil daar gewoon niet wonen”*.

Verder hekelt de verzoekende partij de toegang tot de medische verzorging en meer bepaald wanneer blijkt dat er geen toegang is tot een opvangstructuur.

Vooreerst kan worden verwezen naar wat hiervoor reeds werd besproken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen toegang zal krijgen tot een opvangstructuur, zodoende toont zij evenmin aan dat zij uitgesloten zal worden van medische verzorging indien nodig. Bovendien blijkt uit het verhoor van de verzoekende partij dat zij verklaarde geen medische problemen te hebben. De noodzaak aan medische verzorging lijkt dus geheel hypothetisch te zijn. Ook in het kader van haar verzoekschrift slaagt zij er niet in enig concreet medisch probleem aan te brengen, laat staan te staven.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij geen inkomsten uit tewerkstelling zal kunnen verwerven omwille van beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er opnieuw aan voorbij dat zij als Dublin-teugkeerder wel toegang zal hebben tot opvang en de basiszorg. Zo blijkt eveneens uit het AIDA-rapport (p.64) "*After a final negative decision on the asylum application, the law provides for Basic Care until departure from Austria, if the rejected applicant cannot leave e.g. due to inability to obtain a travel document.*" (na een negatieve beslissing inzake de asielaanvraag, voorziet de wet dat de basiszorg verleend zal worden tot aan het vertrek uit Oostenrijk).

Gelet op de toegang tot de basiszorg zal de verzoekende partij niet aangewezen zijn op tewerkstelling om in haar levensonderhoud te voorzien en is haar betoog niet dienstig. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar verzoekschrift volstaat het gebrek aan mogelijkheid om inkomsten uit tewerkstelling te verwerven gedurende het onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming allerminst om te besluiten dat België verantwoordelijk zou moeten zijn voor de behandeling van haar aanvraag.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening en van de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU